

¹
KRISTAUS KARALIAUS

Laivas

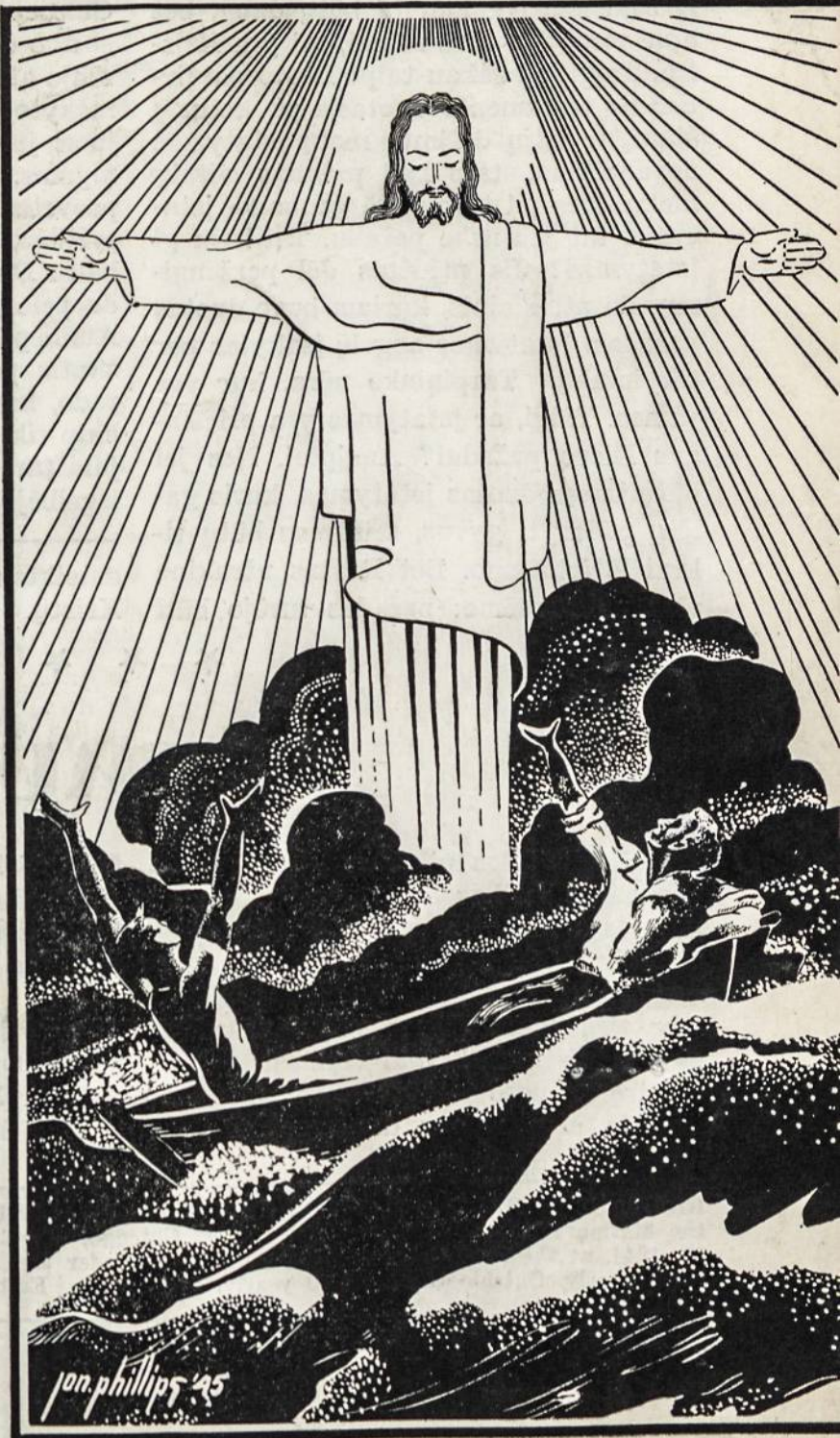
16

Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugijos Savaitraštis

— • —

Lekcija — Evangelija
Oremus
Išpažinimas
Quebec'o Išmaldininkas
Per Kiekvieną Naktį Dieną
Patyrimai Rusijoje
Trys Dukatai
Su Mūsų Bendradarbiais
Vieno Riterio Kelias
Savo Krauju Išgelbėjai Mane
Tikyba Padeda Kliūtis Nugalėti
Verkiančioji Marija
Klausimai ir Atsakymai
Žinios iš Katalikiškojo Pasaulio
Žinios iš Lietuviškojo Pasaulio

— • —

Rugsėjo (Sept.) 3, 1949

No. 36

XXIX Metai

XIII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

Lėkaija

Evangelija

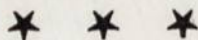
3 Gal. 3, 15-22

Luko 17, 11-19

BROLIAI: Pažadai buvo padaryti Abraomui ir jo sėklai. Nesakoma: ir sėkloms, lyg kad jų būtų daug, bet apie vieną: Ir tavo sėklai, tai yra Kristui. Taigi, aš sakau taip: Dievo patvirtintojo testamento duotasis po keturių šimtų ir trijų dešimtų metų įstatymas nepanaikina, taip kad pažadas virstų nieku. Nes jei tėvonystė gaunama įstatymu, tai jau nebe pažadu. Tai kam gi įstatymas? Jis pridėtas dėl peržengimų, iki ateis ainis, kuriam buvo duotas pažadas. Įstatymas angelų įsakytas per tarpininką. Tarpininko nėra, kur yra vienas. Taigi, ar įstatymas yra priešingas Dievo pažadui? Anaipol. Nes jei būtų buvęs duotas įstatymas, kuris galėtų padaryti gyvus, teisumas būtų tikrai iš įstatymo. Bet Raštas užrakino visa po nuodėme: pažadas turėjo būti

ANUO metu: Keliaudamas Jėzus į Jeruzalę, ėjo tarp Samarijos ir Galilėjos. Jį, įeinantį į vieną kaimą, sutiko dešimtis raupsuotų vyrų; jie sustojo atstu ir, pakėlę balsą sakė: Jėzau, mokytojau, pasigailėk mūsų. Pamatęs juos, jis tarė: Eikite, pasirodykite kunigams. Ir atsitiko, kad beeidami jie pasveiko. Vienas jų, pamatęs, kad jis sveikas, sugrižo, garbindamas dideliu balsu Dievą ir dėkodamas parpuolė veidu prie jo kojų; tai buvo smarietis. Atsiliepdamas Jėzus tarė: Argi ne dešimtis pagijo? o kur devyni? Neatsirado, kas sugrižęs duotų garbę Dievui, kaip tik šitas svetimtautis. Taigi, jis jam tarė: Kelkis, eik, tavo tikėjimas išgelbėjo tave.

suteiktas tikintiesiems tikėjimu į Jėzų Kristų.

M. Vaitkus

OREMUS

Vidudienio tylos gilybėse
paskendęs miškas oro žydryje;
pajutęs aukščio gyvą ilgesį,
stieba is į dangų giedrąjį.

Lyg triūbos milžinuos vargonuose,
giedotį mįstingo himno veržiasi;
apmirę klausos — tartum manosi
išgirsią aidą rojaus daržuose...

Šakas iškėlę, maldą liedami,
galiūnai tvyro lyg ekstazėje,
be žodžių maldą, sielų giedamą,
į šventą Dievo sostą neša jie.

Ir per viršūnes eina suokamai
platus Oremus... Tėve, meldžiamės...
Ach, broliai medžiai, vienkart stokime,
į Tėvo širdį vienkart belsdamies!

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS—THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U.S.A. \$3.00 yearly, 5c a copy. Editor: Rev. V. Parulis, M.I.C.

IŠPAŽINIMAS

Per drumstą dangų atskrenda paklydęs paukštis ir sunkiai supa ilstančius sparnus...

Ir aš einu — į sąnarius atplūsta skausmas — ir aš einu — ir ieškau, kaip ir jis namų...

Henrikas Nagys, Lapkričio Naktys, 9 p.

Ar ne aš esu tas paukštis paklydėlis drumsto dangaus begalinėse erdvėse? Argi ne aš esu tas ilstančiais sparnais sunkiai plasnojantis, pavargęs paukštis? Argi ne aš esu tas ieškančiu žvilgsniu drumstą dangaus rūką norintis peržengti klajūnas, ieškąs namų, gimto lizdo, nerūpestingos vaikystės, tyros ir giedrios vaikystės, tvirto, meile ir teisingumu pagrįsto, laisve atžymėto gyvenimo, gyvenimo su prasme, su laime, pilnutinio gyvenimo?

Argi ne aš esu tas nepatenkintas, neramusis, vienišas klajūnas, kurio širdies gelmėse tūno neišsakytas ilgesys, neišverktos ašaros, neiškalbėtos maldos, neišaiškintos skausmingos ir gėdingos kaltės ir nuodėmės dėmės, juodos ir degančios ugnys — neaprašomasis, neišsakomasis, didysis prasiškaltimo pajutimas? Argi ne aš esu tas, kurs alksta, o tačiau duona nepasotinamas, kurs trokšta, o tačiau gėrimu nepagirdomas, kurs liūsta, o tačiau nieko čia žemėje nepralinksminamas, kuris pavargęs ir nerandąs čia poilsio, ramybės, namų laimės?

Pergyventi metai, prabėgusios dienos, kaip vaiduokliai, kaip mirusieji nuogomis rankomis apstoja mane. Didelis susijaudinimas, didelis nerimas, kažin kokia dvasinė netvarka manoje širdyje daro mane neramų neramume ir klajūną klajonėse.

Argi ne vienintelis mano noras — vieną kartą, vieną kartą pagaliau pasilikti vienam, vienišam, kaip kalnų pušis, kaip dykumų erelis, kur nėra

žmogaus balso, kur nėra nei gerų, nei piktų, kur aš esu vienu vieną. Bet ar tai galima? Ar neateisi ten į mano vienišą vienumą, Tu Nematomasis, Tu Nežinomasis, Tu nuo kurio aš bėgu, bet tikrumoje, kurio aš visam savo betiksliaime bėgiojime, savo laimėje ir skausme, savo tvirtybėje ir savo silpnybėje nežmoniškai ilgiuos ir ieškau? Tu esi mano Namai, mano Tėviškė, mano Ramybė, mano Išmanymas.

Aš Tavęs ieškau, aš tai tikrai žinau, ne iš katekizmo pamokų, ne iš pamokslų ir maldingų knygų, ir ne iš mokslo vadovėlių, ir ne iš literatūros, aš žinau iš savęs, iš mano neapgaunamo vidaus balso. Bet aš Tavęs ieškodamas, bijau Tave surasti, aš Tavęs paties bijau, nors neapsakomai trokštu. Tu kalbi į mane Bažnyčios įsakymų žodžiais, Tu kalbi į mane dešimčia Dievo įsakymų, Tu kalbi į mane varpų garsais, vargonų ir smuiko muzika, paukščių ir vėjo dainom, danguimi ir žeme, kalnų viršūnėmis ir pavarario gėlėmis. Aš suprantu Tavo kalbą, suprantu Tavo balsą, bet aš bijau Tavęs, nes aš esu purvinas, o Tu — Tėras, aš menkas, o Tu — Didis, aš žmogus, o Tu —, Tu, — aš bijau ištartį Tavo tikrąjį vardą. — Tu — Amžinasis Dievas. Bet šią valandą aš negaliu Tau daugiau priešintis. Tavo jėga didesnė už mano baimę, Tavo meilė galingesnė už mano žemės meilę, aš einu pas Tave, aš atveriu Tau savo širdį, vargšę, sužeistą klajūną širdį, gydyk ją, paguosk ją, nuramink ją, nes nėra kas ją čia nuramintų.

Quebec'o

Išmaldininkas

Kun. K. A. Matulaitis, MIC.

CANADOJE, QUebec'o mieste, visi žino ir pažįsta linksma, kresną šv. Vincento Pauliečio vienuolijos broliuką Vilfridą Sovažo (praniūziškai rašo Sauvageau). Jau 21 metai, kai jis yra vaikų prieglaudos vyriausiu išmaldininku. Per jo rankas gailestingi žmonės davė vaikeliams globoti, maitinti daugiau kaip \$75,000 dol. aukų. Tas jo surinktas aukas vyresnieji sudėję su kitomis, įkūrė kitas keturias dideles vaikams prieglaudas. Įvyko brolio Vilfrido svajonė, kad galimai visi jo miesto vargšai vaikeliai turėtų tinkamą globą.

Visi Quebec'o žmonės jį vadina broliuku, nes jis žemo ūgio ir mažo svorio būdamas, nedaro įspūdžio. Bet broliukas Sovažo pasaulyje garsėja. Plačiai apie jį rašė "National Home Monthly" ir "Catholic Digest". Norėjome, kad ir "Laivo" skaitytojais pažintų tą mūsų laikų nepaprastą vyrą.

Vilfridas Savažo yra neturtingos šeimos sūnus. Gimė Quebec'e 1897 m. Devynių metų būdamas, pradėjo mokytis, bet po 5 metų mirus tėvui, turėjo nutraukti visokią mokslą ir eiti sunkaus darbo dirbti. Ir vaiku būdamas ir jaunuoliu išaugęs buvo pamaldus, — kas rytas jis patarnaudavo šv. Mišioms, nors už tai susilaukdavo savo draugų pašaipos. Į duodamus užmetimus jisai nevisiškai galėdavęs atsakyti, — buvo mažamokslis. Užtat jis kreipdavosi į kunigus, kad jam paaiškintų duotus užmetimus. Sekančią dieną, darbams pasibaigus, įmonės kieme jis aiškindavo susirinkusiems darbi-

ninkams, savo draugams, jam patiektus užmetimus ir visokius klausimus. Draugai pajuto jo nepaprastą tiesią meilę, jo norą padėti kitiems ir pradėjo jį gerbti.

1920 metais Vilfridas Sovažo įstojo į šv. Vincento Pauliečio vienuoliją. Jisai norėjo būti kunigu, bet negalėjo, — per mažo mokslo. Ir taip jis pasiliko vien pasauliniu broliu.

Nepaprastai didelis šv. Vincento gerbėjas būdamas, jis pradėjo teikti ligoniams to šventojo vardu pašvęstą vandenį, sakydamas, kad jei pasitikės šv. Vincentu, jie bus išgydyti.

"The Catholic Digest" 1949, rugpiučio mėnesio laidoje paduoda kelis tokius stebėtinus pagydimus.

Vienas jo buvęs draugas darbininkas atėjo pas jį dideliu reikalu: jo žmona sirgo keleta mėnesių. Brolis Vilfridas davė jam švęsto vandens buteliuką. Kelioms dienoms praėjus, sugrįžo jo draugas. Žmona sveika ir padėkoti siūnčia dovanėlę "jūsų vargšams vaikeliams". Voke buvo \$1.53.

Prieš septynerius metus gydytojais pasakė poniai Adelard R., kad ji gyvensianti nedaugiau dviejų mėnesių, — vėžys baigė būti. Ji paprašė brolio Sovažo pagalbos. Tas jai įteikė 14 vandens buteliukų, keturiolikai Kryžiaus Stočių atminčiai. Penktąją dieną toji ponias pasveiko. Gydytojais paliudijo, kad jie neranda, kaip galėtų išaiškinti įvykį, nes neliko vėžio nei pėdsakų.

Aleksandras C. turėjo akių operaciją ir nustojo regėjimo. Kreipėsi į brolių Vilfridą. Tas davė jam švęsto vandens, liepdamas per 15 dienų vilgyti tuo vandeniu savo akis. Penkioliką dieną jis praregėjo.

Didelės šeimos ūkininkas susirgo smegenų votimis. Namiškiai gavo iš broliuko vandens ir ligonis pasveiko.

Liudvikas Morin iš Lambert, P. Q., buvo džiova marinamas. Abi plaučių dalys buvo užimtos ligos. Jo gydytojas Dr. J. Damcure pranešė klebonui apie mirties pavojų. Klebonas suteikė ligoniui paskutinius sakramen-

tus. Bet marinamas žmogus prašė, kad giminės eitų pas brolių Sovažo. Tas jam davė švęsto vandens butelį ir parašė: "Pasitikėk šv. Vincentu". Gydytojui bestebint, ligonis pasveiko. Daktaras nenorėjo tikėti. Paėmė X spinūliais peveikslą. Džiovos bacilų nebuvę, plaučiai buvo visai normalūs.

1928 metais broliukas Sovažo buvo paskirtas aukas rinkti našlaičiams. Ir čia pasirodė jo pašaukimas. Pirmą dieną jis padarė pėščiomis 17 mylių ir surinko \$25, nors vyresnysis netikėjo,

kad tiek vaikeliams surinkta. Išėjo taip brolis Sovažo buvo pasakęs: "Nesirūpink, tėve, šv. Vincentas padės man surinkti reikiamus \$25.00."

Ir taip kasdien per 21 metus vaiko brolis Sovažo per namus, karčiamas ir sporto aikštes, rinkdamas dešimtukus vargšams vaikeliams maitinti, auklėti, mokyti. Šio didelio išmaldininko dėka, iš tų prieglaudų išėjo daug sveikų, gerų vyrų, kurie dabar užima garbingas vietas visuomenėje.

Tikrai, Dievas padeda tiems, kurie dirba Jo darbą ir kurie Juo pasitiki.

PER KIEKVIENĄ NAKTĮ DIENĄ

Per kiekvieną naktį, dieną
Garbink Vardą Marijos
Ir gerumą, malonumą
Jos malonių šaukiantiems.

Ji paskirta mums už tvirtą
Apgynėją Motiną;
Prie jos šauktis ir jos laukti
Galima kas valandą.

Negirdėta, nei rašyta,
Kad atstumtų nuo savęs.
O Marija, lai nebijo
Visi glaustis prie Tavęs.

Sūnus Tavo mums įgavo
Daug malonių kryžiumi;
Nors skolingas nuodėmingas
Tikiuos visgi Tavimi.

Mano jausmai, širdies skausmai
Yra tau vis žinomi;
Kad mylėti ir kentėti
Trokštu vis su Tavimi.

Esi tvirta, amžių skirta
Vargstančių prieglauda.
O garbinga ir meilinga
Apgynėja, Motina.

KĄ PATYRĖME GYVENDAMI RUSIJOJE

Dr. J. Prunskis

Vienas iš Penkiasdešimts

NĖRA taip sunku patekti į nei vieną pasaulį kraštą, kaip į Rusiją. Matyt, kad maskoliai daug ką nuo užsieniečių nori nusiimti. Tik laikraštinkams dar yra šiokių tokių lengvatų, nes ir sovietai nori jomis pasinaudoti. Ir dar kaip jie pasinaudoja! Pavyzdžiui, Austrijoje tokios didelės spaudos agentūros, kaip amerikiečių Associated Press tėra tik vienas korespondentas, o sovietų Tass laiko tenai net 50 žmonių, kurių, aišku, dauguma užsiima propaganda ir šnipinėjimu.

Nėra Lygybės

Įvairiais laikotarpiais visgi Rusiją aplankė nemažai ir amerikiečių laikraštinkų, kurių 25 savo patyrimus surašė į knygą „As We See Russia“ (Kokią Rusiją mes matome).

Čia jie pabrėžia, kad Rusijoje labai nėra lygybės. Imkime, pavyzdžiui, raudonąją armiją. Eilinis joje gauna apie 10 rublių per mėnesį, tuo gi tarp kapitono alga — 1,700 rublių, o pulkininko — 2,400.

Visuose diktatūros kraštuose kariuomenės atlyginimas, ypač aukštųjų karininkų, aukštas, nes neturėdamas žmonių pasitikėjimo, diktatorius nori remtis durtuvais.

Gatvėje 14 Iš Bado Kritusių Lavonų

Ant Stalino sąžinės gula daugelis išžudytų, nuo bado mirusių gyvybių. Laikraštinkas H. Wolfe liudija, kaip jisai po revoliucijos eidamas gatve per pusvalandį tenai suskaitė 14 iš bado gatvėje sukritusių žmonių lavonų. O iš komunistų nei vienas nebadavo.

Kitame mieste žmonės mirė taip greit, kad nebespėjo jų laidoti ir laikraštinkas matė sandėlyje, kaip malkų sukrutą lavonų krūvą. Kai tenai sukritę negyvas arklys, kaimiečiai tuojau išbėgo su peiliais, supiaustė į gabalus tą dvėselieną, kad patys gintųsi nuo bado. Vienas valstietis parkritęs net gėrė kraują bevarvantį iš nugaišusio arklio. Rusija tais pirmais revoliucijos metais galėjo šio bado išvengti, bet sovietų to meto linija prie jų baisybių privedė.

Kolchozai Ir Darželiai

Bolševikai ūkininkus suvarė į kolchozus. Bet nėjo tenai viskas taip, kaip reikia. Netaip labai seniai bolševikai leido valstiečiams turėti nuosavus darželius, kur gali ką nori pasisodinti. Taigi, po kokių 15 metų gyvenimo komunistiniuose dvaruose ir bolševikai turėjo sutikti, kad privatinę nuosavybę kaimiečiai tebelaiko labai prie širdies, taip rašo laikraštinkas R. Hottelet.

Prie Caro Ir Prie Stalino

Rusijoje yra prievartos sistema. Kaip rašo laikraštinkas Craig Thomson, net 1924 metais, kai mirė Leninas, koncentracijos lageriuose buvo penkis kartus daugiau politinių kalinių, tada prie bolševikų, negu jų buvo prie caro.

Tas pats laikraštinkas atkreipia dėmesį, kad 1913 metais Rusijoje buvo 130,000 mokyklų, o 1947 — 180,000, taigi tik normalus mokyklų tinklo augimas, nieko labai stebinančio.

Sukaustytoji Laisvė

Blogiausia gi, kad bolševikai, neatnešę net jokių medžiaginių gėrybių, atėmė žmogaus laisvę, pavergė net jo mintį. Kaip minėtasai laikraštinkas Thomson rašo:

— Net jeigu bolševikai būtų kiekvienam piliečiui parūpinę po palocius, po daugybę automobilių, po jachtą vandenimis plaukti, po drabužius, ko-

KARLIENEI TRŪKO

TRYS DUKATAI

Jeronimas ir Jonas Tharaud

Tai buvo žmogus, kaip ir tu ir aš, nei geresnis, nei blogesnis, vargšas nusidėjėlio velniūkštis.

Ką jis buvo padaręs? Aš nieko apie tai nežinau. Gal suklydimą, sunkesni negu kiti, gal nuodėmę, didesnę negu kiti, kai vieną dieną Dievas, be abejo, jį buvo apleidęs ir labai ilgai palikęs jį vieną sau pačiam. Gražiamė Tulūzos mieste jį vedė karti, vedė tarp budelio ir teisėjų, apsuptą minios smalsių ir neišauklėtų berniukštpalaikių, susibėgusių, be abejo, pasižiūrėti to, kas jų laukė rytoj.

Tačiau tą dieną į Tulužą atvyko karalius Rene su savo žmona, gražiąja Auda, kurią jis neseniai buvo vedęs kaimyniniame krašte.

Pravažiudama pro kartuves, karalienė pamatė nusikaltėlį, jau užkeltą ant suoliuko, su užnerta kilpa ant kaklo. Ji negalėjo susilaikyti nesurikus ir užsidengė savo rankomis veidą.

Karalius sustabdė visą svitą, davė ženklą budeliui palaukti ir, atsisukdamas į teisėjus, tarė:

— Ponai teisėjai, karalienė jus prašo pasigailėti šio žmogaus; tuo būdu jūs išreikšite jai savo pasveikinimą.

Tačiau teisėjai atsakė:

— Sere, šis žmogus padarė nusikaltimą, kuriam nėra atleidimo; kad ir koks bebūtų mūsų troškimas įsiteikti poniai karalienei, tačiau įstatymas reikalauja, kad jis būtų pakartas.

kius tik Hollywoode tegalima užtikti (bet Rusija tų visų gėrybių nedavė), ir tai būtų sunku sutikti, kad tikrai laisvas žmogus galėtų priimti tą, kaip pakankamą atlyginimą už atimtą minties, galvojimo laisvę.

— Argi yra pasauly nusikaltimas, kuris negalėtų būti atleidžiamas? — bailiai paklausė gražioji Auda.

— Žinoma, nėra! — atsakė vienas iš karaliaus patarėjų ir pridūrė, kad, pagal Tulūzos krašto paprotį, kiekvienas nusikaltėlis gali išsipirkti už tūkstančio dukatų sumą.

Ir karalius atidarė savo piniginę ir išėmė iš jos aštuonis šimtus dukatų. Gi karalienė, gerai išgraibusi savo krepšį, tesurado tik penkiasdešimt dukatų.

— Ponai, — tarė ji, — ar neužtenka už jį vargšą žmogų aštuonių šimtų penkiasdešimt dukatų?

— Įstatymas reikalauja tūkstančio dukatų, — atsakė nepalenkiami teisėjai.

Tada visi senjorai, sudariusieji karaliaus ir karalienės palydą, surinko, kas kiek su savimi turėjo: kad taip pat savo ruožtu prisidėtų, ir suma buvo suskaityta.

— Devyni šimtai devyniasdešimt septyni dukatai, — pranešė teisėjai. — Reikia dar trijų dukatų.

— Dėl trijų gi dukatų bus pakartas šis žmogus! — sušuko pasipiktinusi karalienė.

— Visai ne mes to reikalaujame, — atsakė teisėjai, — bet niekas negali pakeisti įstatymo.

Ir jie davė ženklą budeliui.

— Palaukit! — sušuko karalienė. — Pirmiausia patikrinkit šį nelaimingąjį. Gal jis turi su savim tris dukatus...

Budelis paklausė ir patikrino pasmerktąjį ir vargšo velniūkščio kišeniųje surado tris aukso dukatus.

Krikščionys! Žmogus, kurį jūs šioje apysakoje esate regėję didėliame pakorimo pavojuje, — tai tu, tai aš, tai nusikaltusi žmonija. Paskutinio teismo dieną niekas mūsų neišgelbės — nei Dievo gailestingumas, nei Mergelės užtarimas, nei šventųjų nuopelnai, — jei mes su savimi neturėsime trijų geros valios dukatų.

Išvertė Juozas TININIS.

Su Mūsų Bendradarbiais

KUNIGO VAITKEVIČIAUS MĄSTYMAI

Kun. Dras Juozapas Vaitkevičius, MIC. prieš mirtį (1949, liepos 17 d.) gražiai paruošė ir sutvarkė keturių to-
mų pagrindinį veikalą: MĄSTYMUS. Viso yra 382 mąstymai. Jie sudarys apie 2600 spaudos puslapių keturiuose tomuose.

Pirmiausiai norima išleisti pirmąjį mąstymų tomą. Jis turės apie 500 puslapių ir kaštuos gerais viršeliais \$5.00.

Visi, kurie yra pratę kasdien ar dažnai daryti mąstymus, žino kaip neturtinga yra mūsų literatūra šios rūšies veikalais. Be to, kiekvienas mąstymų rašytojas ar vertėjas prisilaiko tam tikros tvarkos. Kadangi mūsų rašytojų veikalai neapima visų metų, tai susidaro tam tikra painiava jų dėstymo būde. Atrodo, kad geriausi mąstymai buvo paruošti kun. A. Staniukyno, bet ir jo vertimas, padarytas prieš 40 metų, labai apseno kalbos žvilgsniu. Kalbos nesklandumai kenkia mąstyti.

Kun. Dro Juozapo Vaitkevičiaus mąstymai apima visą teologijos mokslą, dėsto suprantama kalba, gyvai su pavyzdžiais, lygiai taip, kaip ir jo pamokslai būdavo įdomūs, patrauklūs ir už širdies imantieji

Šios rūšies veikalui išleisti reikia įdėti apie penki tūkstančiai dolerių spaudai. Amerikos Marijonų vienuolija, norėdama įamžinti kun. Juozapo Vaitkevičiaus naudingą darbą ir patarnauti lietuviams katalikams, patiekiant gerų mąstymų knygą, kviečia visus į talką. Už kiekvieną auką ji bus labai dėkinga savo geradariams. Kas iš kalno atsiųs \$5.00 kun. J. Vaitkevičiaus mąstymų knygai leisti, gaus knygą, kaip tik išeis iš spaudos ir knygoje tilps geradarijo vardas. Tuo būdu knygoje

bus įamžinti visi kun. Vaitkevičiaus ir Marijonų vienuolijos geradarijai.

Kas nenorės, kad jo vardas tilptų knygoje, užsakydamas ją iš kalno, gaus knygą už \$4.00.

Šiam veikalui leisti aukas prašome siųsti adresu:

Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago 8, Illinois.

NE DABAR

Stalinas pasiuntęs į Vakarų Europą daug savo šnipų pas politinius rusus tremtinius, kviesdamas juos grįžti Rusijon. Pasiuntiniams Stalinas įsakęs: — Tik pasakykite jiems, kad mes žinome, jog kiekvienas nuoširdus rusas nori mirti savo tėvynėje ir kad mes norime juos matyti mūsų tarpe.“

Pasiuntiniai psisipylė pinigų, paėmė daug degtinės ir nemažai ikros ir skubiai iškeliavę. Jie visur skelbė Stalino žodį, kvietė rusus grįžti tėvynėn. Deja, sugrįžo tuščiomis rankomis, — nė vienas rusas negrįžo iš Vakarų Europos.

Nustebęs Stalinas klausęs savo šnipų:

— Argi jie nenori mirti savo tėvynėje? —

— Ne dabar, — atsakė nuolankieji Stalino tarnai.

* * *

IEOS 31 d. minėjome žmogų, kuris ne vien tik paveikė savo laikus, bet kurio dvasios įtaka tebeveikia ir šiandien, keturis šimtus metų po jo mirties. Šv. Ignacas Loyola, Jėzuitų Ordено įsteigėjas turi savyje kažką ypatingo visų laikų žmonėms.

Jis gimė Ispanijoje, baskų krašte, senos didikų giminės šeimoje. Visi jo protėviai buvo kariai, pasižymeję kovoje už tikėjimą ir už gimtąjį kraštą. Ir Ignacas nori eiti savo tėvų pėdomis. Jis tampa riteriu-karininku ir kovoja su tuo metu į jo tėvynę įsibrovusiais prancūzais, kol kulka jį sunkiai sužaidžia. Kovoje sužeistas, jis turi ilgus mėnesius gulėti savo tėvų pilyje. Ignaco veikli dvasia nepakenčia tokio gyvenimo. Pats negalėdamas nieko kito daryti, jis prašo knygų apie riterių žygdarbius bei kovas, norėdamas bent savo vaizduotę pripildyti jų darbais. Bet namuose tebuvo dvi knygos: Jėzaus ir šventųjų gyvenimas. Nors tokios knygos jam ir nepatiko, bet nieko kito neturėdamas, Ignacas pradeda jas skaityti. Beskaitant, Dievo malonė atidarė jam akis. Ignacas pamato, kad ir Kristus yra Karalius ir Vadas, kuris šaukia mus į kovą. Šventieji jam pasirodė kaip Kristaus kariai, kurie kovoja ne su kitais žmonėmis, bet su tikruoju žmonių priešu, velniu. Ignaco riteriška dvasia užsidega. Jis nori tapti tokiu Kristaus kariu. Su dideliu susidomėjimu jis skaitė Pranciškaus, Dominiko ir kitų šventųjų gyvenimo aprašymus. Ir jis nori sekti jų pėdomis. Jie galėjo tai padaryti, ir Ignacas nori panašiai gyventi. Būdamas žemiško karaliaus riteriu, jis ieškojo žmonių malonės. Bet dabar Ignacas pasirenka sau kitią Globėją, Švč. Mergelę. Jis eina į Monserrato Švč. Panelės šventovę ir, ten pakabinęs savo riterio šarvus, išbudi visą naktį prieš savo naujos Globėjos, Dangaus Karalienės paveikslą. O rytą, apsivilkęs elgetos drabužiais, eina į Manresą pradėti naujo gyvenimo.

Rugsėjo 3, 1949

Garbingas Riterio Kelias

Būdamas Ispanijos karaliaus riteriu, jis nevengė jokio pavojaus. Kur sunkiau, kur karštesnė kova, ten jis stengėsi būti pirmuoju. Perėjęs į Kristaus, savo dangiškojo Karaliaus tarnybą, Ignacas ir čia nesibijo jokių sunkumų. Jis tuoj pradeda griežtai atgailauti už savo praeito gyvenimo klaidas ir energingai imasi vidujinės kovos. Manresoje Dievas jam suteikė vieną didžiausių jo gyvenimo malonių: Jis jam parodė visų dalykų vertę ir prasmę. Toje šviesoje Ignacas parašė savo taip vadinamą Rekolekcijų knygutę, kur trumpai, aiškiai, su nepaprasta logika parodo žmogaus gyvenimo tikslą, atskleidžia visus pavojus ir parodo tikrą kelią į garbę ir laimę. Vienaime mąstyme jis parodo visą pasaulį pasidalijusį į dvi didžiules stovyklas: vieną Kristaus, o kita Šėtono. Abi pusės kovoja dėl mūsų sielos, abi pusės žada žmogui laimę. Ignacas, Dievo apšviestas, nori mums parodyti, kaip atskirti velnio apgaules nuo tikrųjų vertybių, kuo tikroji šviesa skiriasi nuo apgaulingo žibėjimo. Galime sakyti, kad toji knygutė pagimdė vėliau jo steigtą Jėzaus Draugiją, Jėzuitų Ordeną.

Ignacas buvo riteris ne vien tik savo gyvenimo pradžioje; riteriu jis pasiliko iki mirties. Jo ausyse nuolat skambėjo kovos garsai. Visas pasaulis, o ypač jo paties siela yra jam kovos laukas. Už švelnių Kristaus bruožų Ignacas mato ir Tą, Kuris pasakė: "Aš atėjau ugnies siųsti į žemę" (Lk. 12, 49). Ignacas nori būti tos Kristaus ugnies nešėjas, jis nori uždegti visą pasaulį Kristaus meile.

Vienas iš ypatingų šv. Ignaco dvasios bruožų yra tai, kad jis nesitenkina šiuo ar kitu kad ir labai geru darbu.

Jis nuolat klausia save, ką jis galėtų daugiau nuveikti savo dangiško Karaliaus garbei. Riterių būdamas, jis ieškojo žemiškos garbės, bet Dievo malonės apšviestas ir pakeitęs savo šarvus į kunigo ir vienuolio rūbus, Ignacas siekia aukštesnių dalykų. Dabar jo siekis yra pasižymėti Dangaus Valdovo ir visų šventųjų akivaizdoje. Jis nori visą žmogų įstatyti į Kristaus tarnybą. Jam turi priklausyti visos jo jėgos. Bet Ignacui ir to neužtenka, jis nuolat ieško, kur jis galėtų daugiau padaryti savo Viešpaties garbei. Dėl to, būdamas jau virš trisdešimt metų amžiaus, jis sėdasi kartu su vaikais į mokyklos suolą siekti mokslo, nes jis pamatė, kad tuo būdu galės sėkmingiau skleisti Kristaus karalystę. Vėliau jis lanko tų laikų žymiausius Europos universitetus, kol, pagaliau, Dievo Apvaizda jį privedė prie Jėzaus Draugijos įsteigimo ir po keliolikos metų sėkmingo vadovavimo pasiėmė pas save. Šv. Ignacas mirė 1556 m. liepos 31 d. Šventuoju buvo paskelbtas 1622 m. kovo 12 d.

Tai trumpa vieno šventojo istorija. Jei paprastai sakoma, kad mes negalime sekti visų šventųjų pavyzdžiu, apie Ignacą galima sakyti, kad jo ypatingas charakterio bruožas turėtų būti kiekvieno žmogaus pažymys: Jo riteriškumas ir kilnumas Dievo atžvilgiu. Ignacas nesiderėjo su Dievu dėl aukų ir sunkenybių. Jis žinojo, kad Dievas neleidžia pralenkti save didžiadvasiškumu. Juo daugiau žmogus Dievui atsiduoda, juo daugiau jis dėl Dievo išsižada, tuo labiau Dievas lenkiasi prie žmogaus ir tuo daugiau suteikia malonių. Šv. Ignaco gyvenimas yra tam geriausias pavyzdys. Liepos 31 dieną te suteikia ir mūsų gyvenimui šūkį:

“Meskime derėjęsi, Atsiduokime visa širdimi Dievui!”

D. Šlapšys, S. J.

Savo Krauju Mane Išgelbėjai

VIENAS Afrikos karalius savo prasikaltusį vergą pasmerkė mirti. Tai užgirdęs europietis krikščionis, nuvyko pas aną žiaurųjį valdovą ir už juoduko laisvę pasiūlė daugybę įvairių brangenybių.

Karalius atsakė: Aš nenoriu nei sidabro, nei aukso, nei brangiųjų dramblio dantų, bet žmogaus kraujo. —

Nieko nelaukdamas žiaurusis valdovas įsakė kitam tarnui paimti ietį ir įsmeigti į nusikaltelio širdį. Geraširdis krikščionis paleidus ietį į nelaimingąjį juoduką uždėjo savo ranką ant žudomojo krutinės ir pats buvo jos pervertas.

Išgelbėjęs vergą nuo mirties, europietis prisiartinio prie nustebusio karaliaus ir sako: — Štai tau kraujo; aš jį atiduodu už nelaimingąjį vergą ir prašau dovanoti jam gyvybę.

Stabmeldys valdovas, nustebintas tokiu Kristaus pasekėjo gerumu tare gailėstingajam krikščioniui: — Taip, baltasis žmogau; tu savo krauju išpikai mano vergą; tebunie jis dabar tavo.

Tada išgelbėtasai puolė po krikščionio kojų ir ašarodamas sušuko: — O gerasis žmogau! Tu savo krauju mane išgelbėjai nuo mirties, todėl aš būsiu visada tavo tarnas. — Nuo to laiko laimingasis juodukas nebeatitraukė nuo geraširdžio krikščionio.

Jėzus Kristus, mūsų Išganytojas savo krauju atpirko mus iš pragaro vergijos, atidarė mums Dangaus vartus, o kiek kartu mes nuo Jo atsitraukiam, Jį įžeidžiam savo baisiomis nuodėmėmis, nerodome Jam dėkingumo, kaip privalome daryti mūsų išgelbėtojų.

Tikyba Padeda

Kliūtis Nugalėti

NEŽINAU, ar kiekvienos tikybos žmogus turi tokį manišką dvasinį jausmą, jog savo tikyba už vis kilniausia, gražiausia ir geriausia, lygiai kaip ir savo tauta, kurios narys esi...

Prisipažįstu, nesu taip stropiai pil-das tikybinės apeigas, kaip mano tėvai arba vaikai, tačiau jaučiuosi giliai tikintis katalikas; per tat katalikybę man ne tuščias žodis: ji man padeda įvairias kliūtis nugalėti...

Štai keli pavyzdžiai:

Kai bolševizmo lava iš eilės jau trečui kart veržėsi į mano gimtąją žemę — Lietuvą — bėgau į vakarus: labai tvirtai įsitikinęs, jog tikrai liksiu gyvas, nors ir kaž kokios audros mane blaškytų... Tebegyvenu.. Aukščiausiojo saugomas ir bombarduojamame — badaujančiame Reiche nežuvau... Tikėjimas, viltis ir meilė čia kas žingsnyje lydėjo ir globojo mane... Ir tai tuo metu, kai žmonės mirė šalia manęs...

O kai viename Austrijos mieste užprašiau šv. Mišias už savo brangiuosius, vietos klebonas austras paklausė mane: kokios tautybės esu. — "Lietuvis" — atsakiau. — "Žinau, lietuviai Dievobaimingi, pamaldūs ir geri žmonės" — pasakė labai simpatingas klebonas. Pavaišino. Pasidalinome karo meto išpūdžiais. Iš savo patirties pasakoja apie bolševikus, ir kas jie galės būti austrams, kurių apsčiai kai kas laukė kaip išvaduotojų, iš po sunkios nacių okupacijos. Žodžių, suartėjome.

Gi, kai priartėjo vokiečių — sovietų frontas prie Austrijos sienų, man pasidarė vėl pavojinga. Tad vėl kreipiausi į tą patį malonų kleboną ir klausiau jį patarimo: ar galiu išdrįst pra-

šyti vietos burmistrą duoti man svetimam vardu asmens pažymėjimą; kad, ne duok Dieve, įkliūvęs bolševikams, greit būčiau atpažintas... Tai kas, kad niekam nieko bloga nedaręs — bolševikams vistiek "liaudies priešas"...

Drąsiai prašykite, p. burmistras yra katalikas ir geras žmogus; kad ir nakis — vis tiek jums padės — tvirtino klebonas.

To užteko. Viskas tvarkoje. Nors to pažymėjimo neteko niekur panaudoti.

Vis tai dėjosi dėl to, kad mes visi trys — klebonas, burmistras ir aš — katalikai — nelaimėje viens kitą suprantą žmonės, nes kartais visi trys oro pavojų metu eidavome ne į sleptuvę, bet į Bažnyčią...

Ne tik Austrijoje, bet ir Vokietijoje sutikau daug gerų žmonių; jie buvo daugiausia katalikai... Iš to prašosi išvada: katalikų moralė aukščiausia!

Atvykęs į Angliją, patekau darbo vietėn: vienintėlis lietuvis tarp anglų. Tad man, jų kalbos nemokančiam, pasirodė kablu ir nejauku. Taip ir kenčiau ilgesnį laiką tarp britų, kurie vis dėlto nešilti jų kalbos nemokančio žmogaus atžvilgiu... Bet ir čia man atsitiko tai, kas turėjo atsitikti: kai keturios mano bendradarbės anglės vieną kartą pamatė mane žygiuojantį britų katalikų procesijoje... Tuojuos moterys pasidarė man daug malonesnės ir nuširdesnės: dabar jos mane laiko savo žmogum... Tik dėl to, kad aš — katalikas!... O tai lengvina sunkią tremties gyvenimo našta ir trumpina ilgas nelengvo darbo dienas...

Per tat aš dabar jaučiuosi laimingas svetimame krašte, tarp savo tikybos žmonių: nes jie man padeda įvairias kliūtis nugalėti!... Jei nuo šių keturių moterų pareitų, esu tikras, kad ir sekmadieniais (tegul ir ne kas šventadienį, pamaldų metu melsčiausi Bažnyčioje... O dabar šv. Mišių metu tenka dirbti darbovietėje, drauge su britais... Ne dėl savo ir ne dėl jų keturių gerų katalikų anglų kaltės...

Verkiančioji Marija

Liublino vyskupo nuomonė

L ENKIJOS, Liublino katedroje ši pavasarį pravirko švč. Mergelės Marijos atvaizdas kruvinomis ašaromis. Šis nepaprastas reiškinys, anot Liublino vyskupo Petro Kalvos, turėjo stambius dvasinius padarinius, nors iki šiol dar nėra įrodyta, kad tai įvyko stebuklingu, antprigimtinu būdu.

Bažnyčia yra atsargi, nesiskubina nepaprastų reiškinių tuč tuoju stebuklingais paskelbti, bet juos tiria ir tik nuodugnai ištyrusi, skelbia išvadas. Ir šiam reikalui tirti yra paskirta komisija.

Dvasiniai padariniai

Marijos kruvinos ašaros smarkiai paveikė dvasiniai Lenkijos gyventojus, pagilino jų tikiybinių gyvenimą, atsirado nepaprastų atsivertimų prie Dievo. Liublino bažnyčiose žmonių eilės apgulė klausyklos. Tūkstančiai ėjo prie šv. Komunijos. Dvasinis žmonių masių atgimimas esamose sunkiose tikintiesiems gyvenimo sąlygose perima dėkingumu galvojančio širdį Marijai: ji arti savųjų žmonių, ir Dievo pagalba jiems yra arti, nes jų vargas didelis.

Sąryšy su tuo ir su kitais dalykais, taip ir norisi pasidžiaugti katalikybės galia ir didybe. Tačiau šis džiaugsmas nepilnas, kai nė kuo nekalti mūsų broliai ir sesės kenčia lig šiol neturinčią pavyzdžio bolševikų genocidės tironiją... O dar liūdniau, kai prisimeni, kad kai kurie išipolitikavę mūsų katalikai be atodairos skaldo lietuvių tautos vienybę, kenkia Lietuvos išlaisvinimo bylai (VLIKAS ir Mažosios Lietuvos atstovo klausimas), ir tuo pačiu griauja katalikiškas Kristaus mokslo idėjas, nesilaikydami principo: savo artimą glausk prie širdies...

Svajus.

Kraujo ašaros

Liublino katedroje yra švč. Mergelės Marijos Čenstakavos atvaizdas. Sekmadienyje, kuriame buvo minima vyskupijos parapijų pasiaukojimas nekalčiausiai Marijos širdžiai, ant paveikslo pasirodė ašaros. Katedros tarnai ir žmonės pastebėję tą nepaprastą reiškinį. Jie sako, jog iš kairiosios paveikslo akies pradėjo bėgti kraujo spalvos, o iš dešinės akies — spalvos ašaros. Pašaukė kunigą. Tas nušluostė kruvinas Marijos ašaras. Bet jos ir vėl pasirodė.

Beregint sužinojo komunistinė miesto vyriausybė. Ji uždraudė skelbti žinią. Bet gandas apibėgo visą Lenkiją. Tikinčiųjų dešimtys ir šimtai tūkstančių vyko iš visų Lenkijos kraštų prie Marijos atvaizdo Liublinan. Per vieną savaitę katedrą atlankė daugiau pusės milijono žmonių. Komunistų valdžia pasijuto bejėgė.

Malonės

Pranešama, kad prie Marijos paveikslo pagijo 73 metų akla senelė ir taip pat atgavo regėjimą akla 12 metų mergaitė. Žmonių minios spaudėsi katedros šventoriun. Ir čia minioje buvo nuspausta viena moteriškė, kuri taip pat norėjo įtilpti bažnyčion.

Tarp didžiųjų atsivertimų reikia priskaityti ir 500 Jėhovos liudininkų atsivertimą. Jie atvyko Liublino katedron, vadovaujami jų tariamo vyskupo. Viešai atsižadėjo savo tikiybinių klaidų, viešai išpažino katalikų tikėjimą ir buvo priimti Bažnyčion.

Komunistų vietos vyriausybė, nepripažindama žmogui sielos, nei tikėjimo į Dievą, pasinaudojo įvykusia nelaime šventoriuje, ėmė bauginti, bausmėmis visiems, kurie "pradėję" visą šią "istoriją". Bet jiems sunku bus kovoti su atgimusių žmonių tikėjimu ir su jų dėkingumu Marijai.

Ar visi šie dalykai yra tikri, kaip juos skelbia spauda, — nežinome. Reikės palaukti kol Bažnyčia, ištyrusi vietoje visą įvykį, tars savo žodį. Tuo

Klausimai ir atsakymai

Girdžiu, kad ponis Rooseveltienė vedė ginčą su kardinolu Spellmanu. Nesugaudau, už ką juodu ginčijos.

A. Gerutis, Chicago, Ill.

Ginčas lietė mokyklinio amžiaus vaikus, mokinius. Kongresui yra patiekta Barden'o įstatymo sumanymas, skirti 300 milijonų dolerių ne mokykloms statyti, ne mokytojams algas pakelti, bet viešųjų mokyklų mokiniams aukštesniuosius mokslus eiti. Tiegi pinigai yra surenkami iš visų piliečių, ir iš katalikų, o katalikų vaikai, kadangi jie nelanko viešųjų mokyklų, negalėtų naudotis tais pinigais. Dėl tos aiškos neteisybės tarė savo žodį kardinolas Spellman, nurodydamas p. El. Rooseveltienei, kad ji, remdama viešai Barden'o įstatymo sumanymą, daro skriaudą katalikams. Iš to kilo ilgokas ginčas, bet dabar jis pasibaigė, paaiškėjus, kad katalikai nereikalauja mokyklų statybai ar mokytojams algas mokėti paramos iš JAV izdo, o tik nori, kad katalikų vaikai, nepaisant kokią jie mokyklą lanko, turėtų tas pačias visiemis taikomas teises.

Apskaičiuokite, kiek katalikai tėvai sutaupo J. A. Valstybės pinigų, sukūrę savo lėšomis 2,365 High Schools, kuriose mokosi 189,125 moksleiviai ir 8,318 pradžios mokyklų su 2,435,250 mokinių, iš vyriausybės nereikalaudami nė vieno dolerio paramos.

"Drauge" matau renkant prenumeratas lietuviškai knygai. Aš tam priitariu, bet, pasakykite, ar daug yra viso lietuviškų knygų atspausdintų. Ameri-

tarpu atrodo, kad Dievas prikišamai žmonėms parodo savo meilę, globą pavergtiems ir nekaltai kančiniams žmonėms.

— Kun. K. A. M.

Rugsėjo 3, 1949

koje labai retai pas ką pamatai lietuvišką knygą.

P. Lenktinis, New York City.

Nepriklausomoje laisvoje Lietuvoje kas metai buvo spaudžiama per 1,000 naujų knygų, o 1938 m. jų buvo atspausa 1,299. Per 30 nepriklausomo gyvenimo metų atspausa jų labai daug.

Amerikoje Lietuvių Katalikų Spaudos Draugija organizuoja lietuviškų knygų leidimą. Metinis lietuviškos knygos rėmėjas įmoka iš kalno \$5.00 ir per 12 mėnesių gaus naujų knygų už \$7.50. Siųskite metines duokles adresu: Rev C. A. Matulaitis, 2334 South Oakley Avenue, Chicago 8, Illinois.

Kodėl kun. M. Krupavičius pasišalino iš Lietuvos, kai ten verda kova prieš komunistus?

Jonas Gabrieliū, Boston, Mass.

Kun. Mykolas Krupavičius yra šv. Tėvo pakeltas 1948 m. į prelatus, todėl mes jį toliau vadiname prelatu Krupavičium. Ne savo noru jis pasišalino iš Lietuvos, — jį suėmė vokiečiai ir išsivežė Vokietijon į kalėjimą už tai, kad kartu su Dr. K. Grinium ir p. Aleksa užprotestavo, kam vokiečiai žudo Lietuvos žydus ir grobia jų turta. Bet jei vokiečiai ir nebūtų jo įkalinę, vargiai būtų galėjęs prel. Krupavičius pasilikti Lietuvoje, nes komunistai — okupantai buvo du kartu jį pasmerkę mirtin, tik jis iš mirties ir iš komunistų nagų paspruko.

Atvažiavo iš tremties mano giminitis kunigas, bet dar neturi vietos. Ar gali jis, mano prašomas, duoti man šliubą?

Ona Kul-kaitė, Chicago, Ill.

Be vyskupo leidimo ir vietos klebono pritarimo jis negalės jums duoti šliubo, patarnauti jungtuvėse. Pasitarkite su savo klebonu.

ŽINIOS *iš katalikiškojo pasaulio*

• **Roma Ruošiasi šventiesiems Metams.** Miesto, valstybės ir Vatikano pareigūnai daro planus kaip sutalpinti miesto sienose tas minias žmonių, kurios suplauks į Romą šventųjų Metų proga.

Statyba Romos mieste esanti dabar nepaprastai gyva, nežiūrint didelių karščių. Remontuojami ir pritaikomi nakvynei seni dideli pastatai, statoma tam tikslui ir naujų.

Jaunuomenei, kurios kišenės visada plonos, apnakvydinti čia pat miesto pašonėje bus įrengtos nakvynių ir gyvenimo vietos stovyklų pavyzdžiu.

• **Kard. Beran Laišką Tauta Išgirdo.** Kaip jau žinome, Pragos ark. kard. Beran, bolševikų kalinamas savo namuose, parašė valstybės gynėjui ilgą protesto laišką gindamas savo konstitucines teises. Tačiau Čekoslovakijos spauda ir radio apie tą kardinolo žygį nieko nepaminėjo ir tikėjosi, kad laiško turinys tautai taip ir liks nežinomas. Tačiau laiškas pateko į užsienį ir čekai bei slovakai jo turinį sužinojo iš Voice of Amerika, anglų BBC, Vatikano ir Prancūzijos radijo transliacijų.

• **Kardinolas pasimeldė už čikagiečius.** J. E. kardinolas Samuel A. Strich, būdamas Romoje, nepraleido progos aplankymui Anzio antrojo pasaulinio karo kareivių kapinių. Invaizijoje į Italiją toje vietoje amerikiečiai, kurių didžiūma buvo iš Illinois valstybės ir Chicago, sutiko stiprų vokiečių pastiprinimą ir labai daug žuvo. Nuvykęs į karių kapines mūsų kardinolas atsiklaupė ir pasimeldė ne tik už katalikus, bet ir už visus kitų tikėjimų krikščionius ir ten palidotus čikagiečius karius.

• **Nauji Vyskupai, Nežiūrint Valdžios Protesto.** Slovakijoje, Tranava

mieste, senoj katedroj buvo pašventinti du nauji vyskupai. Nors komunistinė valdžia dieną prieš tai sulaukė į tą vietą visą traukinių judėjimą ir užblokavo į tą vietovę vedančius visus keliuos, žmonių suplaukė apie 12,000. Visų atvykstančių į iškilmes pasai policijos buvo patikrinti. Dalyvavo visi Čekoslovakijos katalikų vyskupai, išskyrus kard. Beran ir Hradeč Kralove 82 metų amžiaus vyskupą, kuriuos komunistinė valdžia neišleidžia išeiti iš savo namų.

Komunistų įkurtos "Katalikų Akcijos" organizacijos nariai vaikščiojo po minią ir dalino lapelius, kuriuose aiškinama, kad žmonės klaidingai esą informuoti apie naująją "Katalikų Akciją." Ji neturinti kitų tikslų, kaip tik bažnyčios gerovę ir norą sugyventi su valdžia. Tos pačios organizacijos nariai netoli katedros pastatė garsiakalbius ir visų pamaldų metu transliavo įvairias dainas.

Vyriausybė naujų vyskupų paskyrimui sutikimo nedavė ir paskelbė, kad episkopatas sulaužė konkordatą.

• **Kolumbo Vyčiai ir Bardeno Bilius.** Čia vyksta 67-as Kolumbo Vyčių organizacijos suvažiavimas yra nusistatę tvirtai nusistatyti reikalauti Bardeno bilium numatomos paramos ir parapijos mokyklas lankantiems mokiniams, jeigu tokia parama bus teikiama ir viešosioms mokykloms.

Bostono teisėjas, J. E. Swift, vyriausias Vytis, toms pareigoms vėl išrinktas.

• **1940 metais katalikų mokyklose mokėsi 2,589,375 moksleiviai, o pereinamaisiais 1948 m. pabaigoje mokėsi viso 4,138,695 moksleiviai.**

• **1940 m. buvo viso katalikų .JAV 21,403,136, o 1948 m. gale buvo 27,843,000.**

žinios iš lietuviškojo pasaulio

• **Kard. Beran Vėl Protestuoja.** Po dviejų mėnesių tylėjimo kard. Beran, Pragos arkivyskupas, kalinamas savo rūmuose, nutraukė tylą, pasiųsdamas valstybės prokurorui protesto laišką. Jame kardinolas protestuoja prieš jo laikymą namų arešte nepatiekiant jam jokio formalaus kaltinimo. Taip elgiantis jam atimamos konstitucijos garantijos teisės, kad joks pilietis negali būti kalinamas be teismo organų nutarimų. Kardinolas protestuoja taip pat prieš jo raštinės ir archyvų užėmimą ir prieš pinigų konfiskavimą.

• **Persitvarkė Lietuvos Laisvinimo Komitetas.** Rugpiūčio mėn. Vyriausias Lietuvos Išlaisvinimo Komitetas svarstė persitvarkymo klausimą. Emigraciniai ir finansiniai reikalai vertė griebtis susiglaudimo. Kadangi Vyriausias Lietuvos Išlaisvinimo Komitetas nutarė pasilikti Europoje, buvo labai svarbu į vadovaujančius Lietuvos laisvinimo kovai organus įtraukti pačius pajėgiausius ir tinkamiausius žmones, kurie būtų pasiryžę visą laiką likti Europoje.

Iki šiol VLIKą sudarė 10 politinių partijų ir rezistencinių sąjūdžių atstovų, kuriems pirmininkavo prof. prel. Mykolas Krupavičius, o į Vykdomąją Tarybą įėjo 6 asmenys, vadovaujami Vaclovo Sidzikausko.

Dabar nutarta Vykdomąją Tarybą palikti iš penkių asmenų, taipgi stengiantis, kad ją galimai daugiau sudarytų VLIKO nariai. Nutarta palikti tik vieną pirmininką, kuris vadovautų ir Vyriausiam Lietuvos Išlaisvinimo Komitetui ir Vykdomajai Tarybai.

Naujuoju Vyriausiojo Lietuvos Išlaisvinimo Komiteto ir vykdomosios Tarybos pirmininku išrinktas Krikščionių Demokratų partijos atstovas prof. prel. Mykolas Krupavičius.

Į Vykdomąją Tarybą dar įeina

prof. J. Brazaitis, kaip užsienių reikalų tvarkytojas (Lietuvių Fronto atstovas), agr. žur. B. Gaidžiūnas — informacijos tarnybos valdytojas (tautininkų), prof. J. Kaminskas — krašto ūkio atstatymo reikalams (social-demokratų) ir Bačiulis — finansų tvarkytojas (liaudininkų).

Į Vykdomąją Tarybą įėjo tik didžiųjų partijų atstovai. Buvęs Vykdomosios Tarybos pirmininkas V. Sidzikauskas į naująją Vykdomąją Tarybą nebeįeina.

VLIKO nariai lieka garbės tarnyboje. VLIKO struktūra nepasikeitė.

Didžiosios partijos sutarė, kad jos nekels tokių klausimų, kurie sunkintų grupių bendradarbiavimą.

Apie Lietuvos laisvinimo veiksmų persitvarkymą šiomis dienomis laukiama oficialaus komunikato.

• **Jau Atvyko 10,000 Lietuvių Tremtinių.** — Rugpiūčio 17 d. laivu "General Ballou" į New Yorko uostą atplaukė 10,000-tasai lietuvis tremtinys. Tą skaičių atstovauja tremtinė Aldona Krivickaitė, kuri vyksta 853 Bank St., Waterbury, Conn., pas A. Jonaitienę.

Tremtinių atvykimas vyksta geru tempu. Tik reikia, kad nepailstume ir ištvertume šiame svarbiame mūsų tautiniame reikale. Tat neleiskime atvykimo grandinei nutrūkti. Siųskime kuo greičiausiai garantijas dar jų neturintiems tremtiniams. Juo greičiau tremtiniai bus išgabenti, tuo greičiau jie galės įsikurti ir patys savistoviai savo gyvenimą tvarkyti.

Darbo ir buto garantijas siųskite: United Lithuanian Relief Fund of America, Inc. 105 Grand St., Brooklyn 11, N. Y.

Šv. Petras, ap. Tapė G. Bellini
Itandasi Venecijos Akademijoje.

ŠV. PETRAS IR POVILAS, APAŠTALAI

Birželio 29 d.

PETRAS, pirmiau vadinamas Simonu, buvo žvejo Jono sūnus, gimęs ir augęs Betsajidoje, Galiliejoje. Apie jo pašaukimą būti apaštalu rašo šv. Matas: "Eidamas išilgai Galiliejės jūros, Jėzus pamatė du brolius, Simoną, vadinamą Petru, ir jo brolių Andriejų, leidžiančius tinklus į jūrą, (nes juodu buvo žvejai), ir tarė jiedviem: Eikite paskui mane; aš padarysiu, kad judu būtumėte žmonių žvejai. Juodu tuojaui palikę tinklus, sekė jį". (Mato 4, 18 — 20)

Įsigykite Knygą

"ŠVENTŲJŲ GYVENIMAI"

KURIA ĮSLEIDO MARIJONŲ VIENUOLIJĄ AMERIKOJE
1949 M.

Knyga turi 714 pusl. ir apie 50 šv. paveikslų. Kaina \$5.00

MARIAN FATHERS, 2334 S. Oakley Ave., Chicago 8, Illinois
Siunčiu ☐ \$5.00. Prisiųskite "Šventųjų Gyvenimus".

VARDAS

ADRESAS

NR

STO

CHICAGO, ILL.
3833 S. EVERALD AVE.
ONA SVEIKAS 6-3 17